

Гра. Рівень перший: Синій Коридор (уривки)

Марина Муляр

I

У неї було старовинне ім'я, Палатна, але надто довге, тому всі звали її Аг. Зараз вона сиділа на сходах будинку й дивилася на зорі крізь герметичну скляну оболонку астероїда. Вона народилася тут. І її батьки. І навіть бабуса. Тільки дід розповідав, давно, коли ще був живий, про велику планету, де було небо й вітер, де люди після останньої війни намагалися вижити в отруєному повітрі, на випаленій землі. Зрештою вони втомилися, завантажили у великі міжпланетні кораблі все необхідне й покинули свою планету.

Аг дивилася на зорі й думала: "Мабуть, гарно, коли є вітер і птахи в небі. Тут вони тільки в клітках. І повітря штучне".

— Привіт!

На сходинку поряд із нею присіла шкільна подруга Фана. Вона саме присіла, адже була легка й гарненька, мов метелик. Вона любила книжки про хоробрих лицарів та ошатних красунь і сміливо всміхалася хлопцям, за що Аг їй трохи заздрила.

— Слухай, Аг, у мене є така комп'ютерна гра! Така!..

Вона піднесла вгору кулачок, що означало: класна, суперська, неперевершена.

— Не хочу. Набридло.

— Вона зовсім свіженька! Ми перші в неї гратимемо. Перші у світі! Уявляєш?

— Як це?

— Ну... — Фана опустила великі блакитні очі. — Мій дядько її тільки-но розробив. А він, кажуть, геній, тож гра, мабуть, супер крута.

— Не може бути, щоб він її одразу дав тобі на випробування?

— Не зовсім так... Він десь пішов, а я зазирнула до його кімнати. Диск був у комп'ютері. Я тільки одним оком глянула, і мені сподобалось!

— Ти вкрала диск?!

— Позичила. Зрештою, за тиждень він піде в серійне виробництво й усі гратимуть! А ми — тільки один разочок — і повернемо. Дядик не встигне помітити!

— Не знаю, не знаю... А про що там?

Фана пурхнула у двері будинку й потягла за собою Аг. "Якраз, і батьки на роботі затримались. Може, справді ніхто не помітить", — подумала та й заспокоїлась.

Ця похмура, скеляста земля під металево-світлим небом називалася Королівство Камінної Волі. Усе тут було вороже, і комп'ютерний герой, звичайний хлопчик, для того, щоб повернутися додому, мусив знищити королівство разом з оборонцями. Захищали злу землю страховиська, а очолювали їх три принци: Морок, Спалах і Вигук. Кожен мав свою зброю. Кожного можна було перемогти, якщо уважно прочитати

правила й виявити швидку реакцію та спостережливість. Самотньому героєві автор подарував по дев'ять життів на епізод, щоб спроби перемогти не минали надто швидко.

Кожен рівень закінчувався битвою з трьома принцями, та знищити їх можна було тільки на завершальному етапі гри.

Перший рівень досвідчені в іграх дівчата здолали досить швидко, і ось настав час останнього епізоду.

На екрані, на тлі далеких темних скель, постали три фігури в одязі, що нагадувала військову форму, тільки з чорної лакованої шкіри, ще й у довгих темних плащах, мов ті лицарі з давніх книжок.

Перша фігура, розкинувши руки, наче великий птах, ринула зі скелі назустріч героєві. Сліпучо-біле волосся розлетілося на вітрі.

— Темні окуляри! Темні окуляри!

Фана швидко затицця по клавіатурі, герой став квапливо вивертати кишені. Принц невідворотно наближався.

— Стривай. — Аг перехопила її руку. — Подивися йому в очі!

Принц загрозово зупинився перед героєм. Він мав осяйне світле волосся й тонке обличчя, та очі були не людські, темні, без блиску, як глибока вода, де й дна не вгледіти. Фана відсахнулася:

— Господи, це ж не Спалах!

— Це Морок, — тихо сказала Аг і рішуче взялася керувати героєм. У руці в нього засвітився електричний ліхтарик. Принц простиг перед собою руку — і каламутна, темна хмара розрослася так, що сховала його з головою. Потім темрява стала насуватися на героя.

Аг захоплено нахилилася вперед. Герой раз за разом змахував ліхтариком, і тонкий білий промінь зблискував, наче лезо. Від хмари відпадали шматки темряви й зникали. Ось уже знову показалася постать Морока. Промінь у черговий раз урізається в темряву, принц притискає руку до грудей і зі стогоном зникає.

— Перемога! Перемога! — Фана з вереском застрибала по кімнаті.

Аг насупилась і пересмикнула плечима:

— Це випадково. Я в нього не цілила.

— То й що! То й що! Ми перемогли!

— Дивись!

Друга темна фігура злетіла зі скелі. Вітер грав чорними кучериками, очі палали гостро й холодно, мов дві срібні зірки.

— Оце вже Спалах!

Тепер героєм узялася керувати Фана. Той начепив темні окуляри й вихопив чорного смолоскипа — дивну паличку, над котрою, замість вогню, коливалося густе віяло диму, темного і, мабуть, дуже смердючого.

Герой крутився, намагаючись дотягтися чорним смолоскипом до грудей Спалаха, але той вергав страшні блискавиці з очей і кінчиків пальців з гострими срібними нігтями. Тільки на шостому житті Фані вдалося торкнутися його смолоскипом. Принц

коротко зойкнув і зник.

Тепер уже обидві вони не могли втримати захвату. Фана плескала в долоні й верещала. Аг гупала кулачком по столу поряд з клавіатурою.

Раптом знову запала тиша.

Третя фігура в блискучому чорному мундирі опинилася перед і героєм.

Волосся й очі принца Вигука були кольору сутінків. Він здавався старшим за своїх братів. Голову його охоплював сірий ремінець, що проходив по надбрів'ю.

Принц розвів руками й ледь ворухнув блідими губами, та на дівчат з обох динаміків наче вихлюпнувся рев бурі з громом і виттям вітру. Герой захитався й позадкував.

— Пісенька! Тут усе дуже просто — пісенька!

Фана тицьнула в потрібну клавішу, герой бадьоро заспівав:

— Голосе хижий, крику ворожий!

Я не боюсь, я на сторожі!

Не переможеш!

Не переможеш!

Вигук відступив на кілька кроків, але буря в динаміках посилилась.

— Він надто далеко, ти не дістанеш! — закричала Аг Фані в саме вухо.

— Що ж робити?

Фана кліпала очима, герой відступав, перечіплювався через каміння й падав, утрачаючи життя за життям.

— Крила! — Аг знову нахилилася до самого екрана.

В одній з попередніх битв герой переміг чаклуна й виборов у нього здатність потрібної миті відрощувати крила.

Нараз герой полетів назустріч Вигукові, волаючи йому просто в обличчя:

— Голосе хижий, крику ворожий!..

Принц пересмикнувся й зник.

Дівчата набрали в груди повітря для переможного вереску перед тим, як перейти на другий рівень. Герой гордо завис у небі на своїх крилах, і раптом за спиною в нього виник принц Вигук — величезний, страшний, мов скеля. Динаміки ревнули, і герой, борсаючись у повітрі, полетів у темінь безодні, що відкрилася в лівому нижньому куті екрана. Потім дисплей згас. В очах у Фани стояли сльози:

— Це нечесно! Так не грають! Звідки...

— Хвилиночку! Зроби повтор останнього епізоду.

Фана слухняно клацнула мишею. Дівчата знов прикипіли очима до екрана.

— Ось! — Аг роздратовано тицьнула пальцем. — Він не просто руками розмахує, він ремінця з голови знімає. Цей ремінець...

— ...робить його невидимим, а ми, дві дурепи, ґав ловили! Ну, нічого, зараз переграємо!

Аг похитала головою.

— Восьма вечора. Зараз повернуться батьки. Краще тихенько повернемо твоєму геніальному дядику диск, доки він не вчинив скандалу. Усе, я сказала, виходь! І не

забудь зберегти параметри. Ми непогано просунулись.

Під час виходу з гри сталося дивне: екран зненацька спалахнув дикою синявою, по ньому побігли сліпучі зблиски, а в центрі закрутилось щось подібне до темного, пульсуючого виру. Фана вереснула, Аг притисла руку до горла, наче теж хотіла скрикнути й не могла. Та по хвилі все минулось, так, ніби нічого з екраном і не коїлось.

— Що це? — пошепки, спитала Фана.

Аг, у якої переляк швидко перейшов у лютю, засичала на подругу:

— Звідки я знаю! Може, якась захисна система! Казала тобі, не треба цього робити.

— Хіба?

Фана відкопилила губу й укинула диск у рюкзак.

На шляху до будинку Фани треба було пройти повз яскраво освітлену дискотеку.

— Обійдемо провулками, — похмуро попросила Аг.

— Чого це? .

— Хлопці чіплятимуться.

— Боїшся? — Фана хихикнула.

— Просто не люблю.

— Ну, гаразд.

У провулку десь попереду майнули темні тіні. Фана схопила подругу за руку:

— Краще б ми пішли повз дискотеку. А що, як то бандити? Щоразу з тобою в халепу вскочиш...

Аг хотіла заперечити, та тіні вийшли на світло в кінці провулка, їх було троє. У ліхтарному світлі сяяло біле волосся, м'яко переливалося синє, гостро зблискували чорні кучері.

— Та це ж!.. — Фана притулила долоню до рота. Аг потягнула її у тінь будинку:

— Здається, ми й справді вскочили в халепу.

II

Три принци стояли в кінці провулка й про щось неголосно розмовляли. Фана відпустила подружчину руку й струснула головою: її світлі кучерики, зібрані на маківці, розгорнулися квіткою, а тоді знову зібрались у пружну, пухнасту кульку.

— Слухай, мені якось моторошно.

Аг похмуро кивнула:

— Це наша гра. Ми маємо знати, що тут відбувається.

Тулячись до стін будинків, обережно обминаючи освітлені вікна, вони підкрадалися все ближче й ближче до трьох високих постатей у плащах. Ось уже добре чути голоси.

— Хто нас викликав? — нетерпляче запитав Спалах.

Морок знизав плечима й відійшов далі від світла. Вигук стояв, схрестивши руки, дивився повз братів, потім тихо сказав:

— Це не Володар Синього коридору. Він мав би попередити.

Фана смикнула Аг за рукав:

— А хто такий?..

Аг штовхнула подругу ліктем у бік:

— Тсс!

Нарешті Вигук заспокоївся:

— Добре. Хоч доброго я поки що в цьому нічого не бачу, та, може, Володар нам щось пояснить.

Він простяг руку. На долоні з'явилася чорна кулька. На ній світилися три маленькі білі вогники й один більший, вогнисто-червоний.

— Ми зовсім близько від нього, — мовив Вигук і, дивлячись на кульку, завернув у сусідній провулок. Брати мовчки пішли за ним.

— Це що в них, компас такий? — прошепотіла Фана.

Аг пришвидшила кроки:

— Це модель нашого астероїда, а вогники показують, де зараз перебувають самі принци і де той, кого вони шукають. Здається, ти хотіла дізнатися, хто такий Володар Синього коридору? Скоро в нас буде нагода.

— Я вже зовсім не певна, що хотіла б це знати. Найбільше я б хотіла знати, що ми накоїли цією грою й що нам за це буде.

Вони пройшли ще кілька кварталів. Раптом Фала зупинилась:

— Аг!

— Замовкни!

— Та що замовкни?! Вони ж зайшли в мій будинок! Мені це зовсім не подобається!

— То, може, вимкнемо комп'ютер?

Фана зітхнула:

— Так, вибору в нас немає.

Вона вже закопилила губу, щоб заплакати, та раптом усміхнулася:

— За будинком є комірчина. Ми туди велосипеди ставимо. На неї неважко вилізти, а звідти, із даху, можна зазирнути одразу в три вікна: до батьків, на кухню й до дядька.

Швидко оббігши будинок, вони видерлися на дах комірчини й причаїлись там.

Кухня була темна, у батьків затишно блимає телевізор. Фана й Аг обережно переповзли по даху далі й зазирнули в третє вікно: Фанин дядько сидів у кріслі спиною до столу, на якому горіла бліда, зеленкувата лампа, і спостерігав за кольоровими рибками в акваріумі. Навпроти комп'ютерного генія, в іншому кріслі, схрестивши на грудях руки, сидів принц Вигук. Глибока зморшка тривоги й роздратування прорізала його чоло й ховалася під сірим ремінцем.

Спалах умостився на підвіконні, дівчата бачили його спину й блискучу чорну потилицю. Морок стояв, прихилившись до стіни, і мружився від світла лампи.

— Володарю, ми вимагаємо пояснень, — тихий голос Вигука наче кресав іскри з жорсткої, напруженої тиші. Аг здалося, що від цього голосу навіть шибки жалібно тьохкають.

Фанин дядько був невисокий на зріст, завжди тримався дуже прямо й убирався у яскраві светри. Усе це разом робило його схожим на іграшкового солдатики. От хіба що, іграшкові солдатики не носять сильних мінусових окулярів. Вираз обличчя в дядька був також не іграшковий — мінливий, хитрий, нещирий. Зараз саме так він глянув у

присмерково-сині очі Вигука:

— Пояснення, принце, доволі просте: у мене викрали гру й, ні про що не підозрюючи, відчинили Синій коридор і з'єднали світи. Зрештою, за три дні я планував запустити гру в серійне виробництво й викликати вас. Оскільки в Королівстві Камінної Волі остання перемога завжди належить не гравцеві, а вам — трьом принцам, то кожна наступна гра примножувала б вашу силу тут, у моєму світі. У якусь мить ми стали б достатньо сильними, щоб захопити й цей астероїд, й інші, і об'єднати всю галактику під спільною владою. Та диск зник. Я не можу дати вам більше сили, ніж ви маєте зараз. Утім, може, ще не все втрачено. Моя племінниця — надзвичайно зухвала й вередлива дитина, якщо їй чогось заманеться... Проте, награвшись, вона поверне диск. Де їй знати, що...

Принц Вигук ще більше спохмурнів:

— Наш світ не іграшка, а ви впхали його в якусь дурну гру.

Дядик дратівливо смикнув кутиком рота:

— Я "впхав у гру" не ваш світ, а лише вашу особисту магічну силу. Решта — ілюзія, окрім перемоги. Переможець отримує всю підсилену магію, справжню. Якщо хтось інший дійде до кінця й переможе, я не дам за ваше королівство зіпсованої дискети. А взагалі, Вигуку, ти не правий: усі світи — чийсь іграшки, тому що...

У цю мить Морок раптом перестав мружитись. Темні безодні його очей розкрилися. Потім довгі, немов притрушені памороззю, вії ледь здригнулися, подаючи знак братові. Вікно рвучко прочинилося, і страшна, з гострими блискучими нігтями, Спалахова рука втягла до кімнати онімілу з жаху Фану. Морок ледь посміхнувся:

— Я добре бачу в темряві.

Фана зіщулилась на підвіконні. Спалах міцно тримав її за плечі. Запала тиша. Нічний метелик, останнє досягнення мікроелектроніки, мамин недавній подарунок милій Фаночці, бився об зеленкувате скло лампи. Іграшка була дуже гарна, малиново-перламутрова й реагувала на яскраве світло. Забудькувата Фана часто лишала свій сувенір увімкнутим, так що він літав по всьому будинку, від лампи до лампи. Зараз метелик відірвався від скляної поверхні й, наче приворожений, полетів на сяйво Спалахових очей. Принц зойкнув, ніби в нього влучили чорним смолоскипом — таким, як у моторошній грі, — і обома руками затулив обличчя. Тієї ж миті Аг із-за підвіконня щосили смикнула подругу за комір куртки. Обидві вони скотилися по даху велосипедного гаража й, не озираючись, що духу помчали геть.

III

Три темні постаті майнули у вікні, пружно зіскочили на землю й побігли вулицею. Плащі летіли за ними важко й моторошно. У ту мить, коли Вигук останнім зник за рогом, двері кімнати комп'ютерного генія прочинилися, і на порозі став його суворий старший брат, тобто Фанин батько:

— Що тут у тебе робиться? Відколи це твої друзі приходять не вітаючись і тікають крізь вікно?

— Пробач. Більше жодних витівок не буде, — сказав комп'ютерний геній, не

відриваючи жорстко примружених очей від вікна.

А в цей час Аг і Фана, котрі, на відміну від принців, добре знали всі провулки й закутки рідного астероїда, відірвалися від погоні. Урешті засапані дівчата могли зупинитися й перепочити. Фана крізь дірку в рожевих оксамитових лосинах роздивлялася своє посиніле коліно з червоною подряпиною.

— Зможеш іти? — співчутливо спитала Аг, дістаючи з кишені хустинку й обмотуючи ногу подруги. Фана зробила міну, яку вони між собою називали "качечка-похнюпа", а потім усміхнулася:

— Якщо змогла так швидко вшитися звідти, то йти точно зможу. От тільки куди? Не додому ж повертатися?

Аг задумливо посмикала себе за коротку чорну гривку:

— Мусиш. От тільки не лишайся з дядиком наодинці, бо диск... Господи, диск!

— Що?

— Що, що! Диск існує в єдиному примірнику, і він у нас. Але ж архів у дядика в комп'ютері. Коли він зрозуміє, що ми втекли разом із диском, то напружитьесь й за кілька годин зробить копію гри.

— Принци відчепляться від нас, але їхня сила... Аг, вони зробляться непереможними, і вже ніхто не зможе захистити нас. Нас усіх!

Аг підвелася з тротуару й обтрусила з джинсів білу астероїдну пилюку:

— Не панікуй. Здається, у нас іще є шанс. Гайда за мною.

— Куди?

— До Темного.

Темний був їхнім однокласником. Він мав неабиякий хист до точних наук і комп'ютера, але в усіх іграх неодмінно грав за похмурих, войовничих типів, носив чорну футболку, чорні окуляри, довгу навскісну чілку й називав себе Темним лордом. Та звичайно друзі називали його просто Темним, на що хлопець не ображався.

Слава вундеркінда повністю виключала сприйняття слова "темний" як "тупий" чи "обмежений".

Уже перед хлопцевим будинком Фана різко зупинилась. Аг роздратовано озирнулася на неї:

— Ну що?

— Він же Темний! Він завжди грає за темних. А що, як він стане на бік принців?

Аг по-дорослому подивилась на подругу:

— Слухай, я не знаю, як усе це сталося, але це — не гра, це насправді. Не може бути, щоб Темний... Одне слово, ходімо.

Мама Темного, усміхаючись, провела дівчат до дверей кімнати:

— Стукайте. Щоправда, він не в гуморі.

Аг рішуче постукала.

— Чого? — долинуло з кімнати.

— До тебе прийшли друзі, — відповіла мати.

— Угу, — промурмотіли у відповідь. Дівчата зрозуміли це як дозвіл зайти.

Темний крутонувся на круглому високому стільці й повернувся обличчям до Аг і Фани. Обличчя це не віщувало нічого доброго.

— Хіба мати не попередила, що я не в гуморі?

— Ми теж! — неочікувано різко гримнула на нього Аг, а Фана тим часом тихенько, але щільно причинила двері.

— Темний, ти уявляєш собі, як виглядає велика халепа, але не в грі, а в житті? — загрозово запитала Аг.

— Ти не повіриш, але дуже чітко уявляю.

— Так от... — і вона швидко й стисло розповіла йому все, що з нимиталося.

Темний загриб пальцями свою чілку й насупив брови:

— Якщо це брехні?!,

Тут Фана зробила найкраще, що могла зробити за цих обставин, — вона розплакалась:

— Темний, зупини їх! Зупини!

Хлопець підвівся зі стільця, узяв Фану за плечі й добряче струснув:

— Добре. Заспокойся. Були в дядика матеріали, а зараз не буде.

Він знову вмовстився на стільці, розвернувся до дисплея і, мов піаніст, заніс пальці над клавішами. Заніс, потримав мить і приречено опустив руки на коліна:

— Двадцять три астральних монстри й одне цуценя-мутант!

Мене ж від мережі відімкнули!

— Як? — зойкнула Аг.

— А отак. На цілих три місяці. Догрався... у крутого хакера.

— У кого? — витираючи сльози, перепитала Фана.

— У комп'ютерного розбійника. Сам не думав, що в мене вийде. Зламав захист в архіві дуже могутньої фірми. Мене засікли. Маму штрафонули, а мене ось відімкнули.

Аг зосереджено постукала пальцями по бильцю дивана й раптом зірвалася з місця:

— Ходімо!

— Куди? — в один голос запитали Фана й Темний.

— До мене. Може, устигнемо зайти в Інтернет з мого комп'ютера. Фано, тільки ти зі своїм коліном посидь тут. Ми повернемося й проведемо тебе додому. Добре?

— Гаразд, — похнюпилася Фана, та, помітивши, що друзі дивляться на неї в розгубленому очікуванні, роздратовано кинула:

— Та йдіть уже, ідіть!

Коли Аг і Темний побігли, Фана трохи посиділа, утупившись очима в куток, потім зняла трубку телефону й набрала свій домашній номер.

— Алло, тато? — вона затисла носа пальцями й удала, ніби схлипує. — Татусю, я сиджу в друзів і боюся повертатися. Там якісь бандити коло нашого будинку. А ви вже вдома?

— Дитинко, ми давно вдома! Нічого не бійся. То до твого шаленого дядька приятелі приходили, яких у дитинстві, мабуть, погано виховали. Вони пішли, а наш "геній" уже мав од мене доброго прочухана. По тебе прийти?

Фана полегшено зітхнула:

— Ні, не треба. Зі мною все гаразд, повернуся за півгодинки. У нас тут дуже захоплива гра, татусю.

Поклавши трубку, вона підперла щоку кулачком і хитро всміхнулася:

— Ну, дядику, ми ще побачимо, хто переможе в цій грі!..

IV

Аг кивнула Темному, щоб ішов до її кімнати, а сама зазирнула у двері вітальні й зробила безтурботне обличчя:

— Привіт, панове предки! Я знаю, що вечеря вже заholола, але в нас дуже важливі справи.

Мати підвела очі від якоїсь старої, поживклої книжки й крізь елегантні вузькі окуляри подивилась на дівчину:

— Рятуйте всесвіт від завойовників, озброєних за останнім словом техніки?

Аг змусила себе всміхнутися:

— Ви надзвичайно здогадливі, пані шеф Галактичної Ради!

— Допомога потрібна?

— Ваша недовіра ображає нашу професійну гідність.

— Добре. Тоді ваш героїчний загін преміюється пиріжками й молоком. Кроком руш до кухні!

— Слухаюсь!

Аг попрямувала до кухні, але потім повернула й прослизнула у двері своєї кімнати.

— Темний, ну що?

— Усе клас.

Він зосереджено дивився на екран.

— Чому так довго? — Аг присунула другий стілець і сіла поруч.

— Пароль. Я його не знаю. Доводиться діяти навмання. От ти швидко знаходиш вимикач у темній кімнаті?

— Так, якщо це моя кімната.

— Але це не моя кімната.

— Хвилинку! Ти кажеш — пароль? Це має бути щось, пов'язане з принцями та Королівством Камінної Волі. А може, справді "Королівство Камінної Волі"?

Темний похитав головою і, за звичкою, загриб рукою свою гривку:

— Ні, я вже спробував. Це надто просто. Думай. Ти бачила гру й знаєш більше за мене.

— Зараз, зараз... Може, геній? Він уважає себе генієм.

Темний швидко набрав слово "геній":

— Ні, не спрацьовує.

Аг стисла голову руками, потім рвучко підвелася й заходила по кімнаті:

— Геній... Принц... Господар... Володар... Їй пригадався ліхтар, три темні постаті під ним, тихий, але владний голос принца Вигука. Як він називав Фаниного дядика? Володар? Володар чого? Аг зупинилася й сильно струснула перед собою маленькими,

худими кулаками:

— Набирай! "Синій коридор".

— Є!!!

Швидко переглянувши матеріали, Темний спохмурнів:

— Усе, як ви казали. Оце халепа так халепа. Гаразд, починаємо діяти.

Діставши з кишені куртки дискету, він з гордістю показав її Аг:

— Отут моя найстрашніша зброя. При захопленні в полон — проковтнути.

Аг силувано усміхнулася:

— Що там?

— Нічне страхіття будь-якого комп'ютерника — віруси!

— А що, як у дядика є програма "Антивірус", та ще й найсучасніша? Він же геній.

— Ха! Але ж і я геній! Це моя щойно виведена порода. Милі крихітки-мутантики, які скрізь пролізуть.

Він зловтішно захихотів. Аг легенько ляснула його долонею по потилиці:

— Мало твою маму штрафонули за такого синочка.

Темний захихотів ще брудніше.

По дисплею й справді забігали ніжно-рожеві, яскраво-оранжеві й жовто-зеленкуваті потвори на кривих тоненьких лапках. Інколи вони наближалися, займаючи весь екран, і строїли гидкі, але дуже кумедні міні.

Аг не витримала й засміялася. Темний облизав пересохлі губи й полегшено зітхнув:

— Прощайте; архіви генія.

Аг одягла куртку й визирнула з кімнати:

— Чудово. Предки дивляться серіал про якихось нудних політиків. Ми можемо йти по нашу поранену Фану.

Темний теж підвівся:

— Чуєш, лишайся вдома, я сам її проведу.

Аг похитала головою:

— Ні. Ми разом уклепалися в цю історію, і Фана постраждала першою. Нечесно буде, якщо я сидітиму в затишній кімнаті, а вона ходитиме темними вулицями, навіть під твоїм надійним захистом.

Темний серйозно кивнув:

— Ти хороший друг.

— Навряд. Я часто їй заздрю. Інколи вона мене дратує, але зараз не час на дурниці.

Вони разом провели Фану, дорогою розповівши їй про знищення дядикового архіву. Потім Темний провів Аг.

— Тримайте мене в курсі справ.

— Аякже! — вона невесело всміхнулась. — Ми тепер одна команда. Але якщо ті потвори опиняться й у моєму комп'ютері, я тобі всю гриву вискубу.

Їхній сміх розсипався в нерухомому повітрі астероїда й покотився порожньою вечірньою вулицею.

— Добре. Темний, іди, уже пізно. Я трохи посиджу тут, на гойдалці. Хочеться

подумати про все це.

Аг дивилась на зорі. Крізь товсту скляну оболонку астероїда вони виглядали близькими й ледь розпливчастими. Із чийогось вікна долинала тиха, заспокійлива музика.

Раптом краєм ока Аг уловила якийсь рух. Вона змусила себе озирнутися повільно, як роблять дорослі герої в крутому кіно. На майданчику, кроків за десять від гойдалки, у тіні паркану стояв принц Морок. Його волосся, розсипане по плечах, примарно світилося в темряві.

Не рухаючи головою, Аг пробігла очима по майданчику. Морок відрізав їй шлях до будинку. Звичайно, можна було закричати. Вона згадала веселе мамине обличчя: "Захищаєте всесвіт?" Ні, не можна, щоб батьки дізналися про цю жахливу гру! Вона злегка гойднулася, Морок зробив крок уперед. Ще раз гойднулася. Ще крок. Раптом Аг гойднулася щосили, бездонні очі Морока полетіли просто на неї, але він був ще далеко. Легка дощечка на ланцюгах устигла відлетіти далеко назад, і тоді Аг стрибнула ліворуч, туди, де мощена білою плиткою доріжка вела з майданчика на вулицю. Скочивши на ноги, Аг швидко озирнулася, потім побігла від будинку в темне, уже майже нічне місто. Позаду вона чула кроки й шкіряний шурхіт Морокового одягу.

Звертаючи з провулка в провулок, пірнаючи в підвороття, Аг чітко знала, куди біжить. Не знала тільки, чи вистачить їй сили, чи не наздожене її похмура постать. Та Морок не квапився. Ніч була його стихією. Він навіть не біг, а велично плив під байдужими, відгородженими склом зорями. Дарма що дівчинка добре знає це місто, він бачить у темряві кожну дрібницю, кожну порошок на асфальті. Дівчинка від нього не втече, і не варто принижувати свою гідність, пришвидшуючи крок.

Великий електронний годинник на фасаді міського суду показував за чверть десяту. Ще п'ять хвилин. Тамуючи жах, Аг побігла повільніше, завершила за риг, пройшла ще квартал і зупинилася перед величезною чорною вітриною. Морок наближався. Тепер він теж ішов повільно. Вітрина розміщувалася в кінці вулиці. Глухий кут для Аг, нікуди далі тікати. Вона стояла, рахуючи секунди й дивлячись у дві безодні принцових очей. Рука в чорній рукавичці лягла їй на плече. Аг відчула, що зараз зомліє. Та цієї миті, як завжди, за десять хвилин десята, величезна вітрина нічної кав'ярні "Пастка" спалахнула сліпучим біло-фіолетовим світлом, сповіщаючи про те, що заклад відчинено для відвідувачів.

Морок відсахнувся, притис обидві руки до горла, наче йому не було чим дихати, і став відступати. Він відступав усе далі й далі, а потім розчинився, в повітрі. Перед нею знову була порожня, темна вулиця.

Дівчинка повернулася додому коротким шляхом, без нових пригод. Стоячи на сходах і тримаючись за ручку дверей, вона слухала, як калатає в грудях серце. Час від часу воно підскакувало до самого горла й заважало дихати. Аг згадала, як задихався нестерпним електричним світлом принц Морок. У житті він здавався молодшим, ніж на екрані. Він усе відступав і відступав, не зводячи з неї широко розплющених очей. Тепер Морок її зненавидить. Аг заманила його в пастку. У яку все-таки погану гру їх утягли!..

- Чому Темний вирішив, що Аг — справжній друг?
- Як Аг удалося втекти від Морока?

V

Комп'ютерний геній трохи нахилився до екрана й забігав пальцями по клавіатурі. Принц Вигук сидів у кріслі, стежачи за роботою генія. Спалах, нетерпляче пересмикуючи плечима, міряв кімнату швидкими кроками:

— Ну що, Володарю? — він навис над генієм, зазираючи в екран вище від його голови.

— Не заважай! — геній безцеремонно відсунув Спалаха ліктем. Якийсь час він дивився на екран розгублено, потім роздратовано, зрештою вражено відсахнувся: — Не може цього бути! У мене антивірусна програма власної розробки. Вона бездоганна!

— Що сталося? — тепер підвівся й Вигук і застиг поряд з братом за спиною комп'ютерника. Екран кишив різнокольоровими потворами, що нагадували сірникові коробочки на тонких вихлястих ніжках із гидотними, насмішуватими пичками.

— Мій архів! Вони зжерли все! — геній схопився за голову й завмер, стискаючи її руками.

Вигук зітхнув і повернувся у своє крісло:

— Що це означає? Що наша єдина надія — той диск?

Геній гірко й злостиво всміхнувся:

— Ти навіть не підозрюєш, наскільки єдина ця надія. Тепер у мене немає не лише можливості вас підсилити, — ми zostалися без Синього коридору, хлопці.

Спалах зблід:

— Ми це-Зможемо повернутися додому?

Геній похитав головою, стежачи за зловтішними вихиласами монстренят на екрані:

— Хіба що знайдеться диск, — він зробив наголос на слові "знайдеться".

— А до речі, де Морок? Може, йому якраз пощастило? — Якраз ні, — принц Морок легко перестрибнув через підвіконня й опинився в кімнаті.

Брати стривожено подивилися на нього. Морок сів у кутку на килим і поклав підборіддя на сплетені пальці:

— Я все чув. Мушу вам сказати, що ці дівчата сміливі й винахідливі.

— У їхній винахідливості ми вже переконалися, — сказав Вигук, киваючи на екран.

Спалах перестав бігати по кімнаті й кілька разів кліпнув очима, зовсім так, як це робила Фана:

— Невже вони думають, що зможуть урятувати цілий світ?

Вигук посміхнувся кутиком рота:

— А чому б ні? Ми ж думаємо, що зможемо вчотирьох завоювати цілий світ.

Геній спохмурнів:

— Ми дорослі люди, і навіть не зовсім люди. За нами сила розуму й сила магії.

Морок вивчав звивистий малюнок на килимі:

— Але вони вже кілька разів перемогли.

Геній ударив кулаком об долоню:

— Досить! У вас немає вибору!

Вигук пильно подивився на нього:

— А у вас?

— І в мене, — задумливо промовив геній.

Тут задзвонив телефон. Геній нервово скочив зі стільця й поклав руку на слухавку, не знімаючи її:

— Забирайтесь! Ваше завдання — диск, а в мої справи лізти не раджу.

Коли всі три принци перебралися через підвіконня й опинилися на даху прибудови, Вигук кивнув братам, щоб спускалися, а сам лишився стояти обіч вікна. Коли геній підняв слухавку й сказав "алло", Вигук швидко зняв з голови сірого ремінця, і фіранка ледь хитнулася, пропускаючи назад, у кімнату, невидимого принца.

Цей день у школі не був для Фани вдалим. Вона отримала ганебну, хоча й цілком очікувану, двійку з хімії, та ще й, як додаткову покару, наказ учительки лишитися після уроків і перемити весь лабораторний посуд. Хімічка була висока, білява, із низьким, суворим голосом і дивним ім'ям Ерїона. Фані завжди хотілося бути схожою на неї, тому особливо прикрою була догана саме від Ерїони.

— Ну чому Ерїона має викладати хімію? Хімію, у якій я нічого не можу второпати, — бурмотіла собі під ніс Фана, обережно, одну по одній, ставлячи прозорі баночки та мензурки у спеціальну посудомийну машину для лабораторій, що стояла в підсобці хімічного класу. — А може, у мене нічого не виходить саме тому, що я надто хочу, аби Ерїона похвалила мене? Вона схожа на жінку-войовницю зі старовинних фільмів. Коли я виросту... Ой, коли виросту, я точно не буду великим хіміком. Аг, де ти? Утіш мене своїми злостивими жартами! Ну, чому батьки потягли тебе в гості саме сьогодні? Темний, ну хіба ти не міг хоч один раз пропустити свої додаткові заняття з інформатики для особливо обдарованих учнів, щоб не лишати біднесеньку Фаночку саму в таку лиху годину?

Від цих сумних думок Фану відвернула чиясь присутність. Дівчина відчула її спиною. "Мабуть, Ерїона прийшла перевірити, як ця дурепа й криворучка, тобто я, порається в підсобці", — подумала Фана й з винуватим виглядом озирнулась. Чорне волосся, блискуча шкіряна куртка. От тільки плаща немає, мабуть, надто привертав увагу. З майже лагідною усмішкою на Фану дивився принц Спалах:

— Твій дядько казав, що ти вередлива й самозакохана, а так гарно миєш посуд.

Срібні очі принца й блакитні Фанині зустрілися. Спалах поклав руку на вимикача:

— До того ти ще й розумна. Якби тут раптом стало темно, ти змогла б утекти, але номер не пройде, я вже знаю, як діє ця штука. Ситуація під контролем, сонечко.

Раптом він перестав усміхатися, його обличчя вмить змінилося, стало страшним:

— Де диск?

Дивлячись просто в безжальні срібні очі, Фана думала: "Так, я дурна, вередлива, самозакохана та ще й ляклива, мов курка в зоокуточку. Зараз я розтулю рота й скажу, що диск лежить у кишені Аг. Зараз..."

Фана зблідла й опустила руку у власну кишеню:

— Він тут.

За мить Фана вихопила яскраву іграшкову рогатку. Ще за мить тверда пластикова кулька влучила в єдину лампочку, що освітлювала підсобку. Упала темрява, тільки тонкою смужкою світла вимальовувались нещільно причинені двері. Дивуючись власній відчайдушності, Фана плечем відштовхнула спантеличеного Спалаха, улетіла до порожнього класу, грюкнула дверима в себе за спиною, пронеслася між партами, клацнула вимикачем, занурюючи в темряву й клас, потім побігла довгим шкільним коридором.

Уже на сходах Фана спіткнулася й покотилася б донизу, якби міцні руки не підхопили її.

— Це що за великі перегони?

Фана ніяк не могла перевести дух:

— Панно Еріоно, там... Там... пацюки!

— Що? Звідки?

— Ну... Може, один. Може, він з класу біології втік... Але дуже здоровецький.

— Гаразд, ходімо подивимось.

— Ні.

Фана так заверещала, що Еріона відпустила її й затисла долонями вуха:

— Добре, добре. Якщо ти вже все помила, можеш іти додому.

Провівши Фану довгим стурбованим поглядом, Еріона знизала плечима й зайшла до класу. Невеличке приміщення було порожнє, тобто ніяких пацюків, а також інших живих істот, помітних для ока, у ньому не було. Уже збираючись іти, перед самими дверима Еріона нахилилася й підбрала з підлоги колючий висохлий реп'ях.

— Оце так новина! Звідки б йому взятися на астероїді? — уголос вимовила вона, затискаючи знахідку в долоні.

Дорогою додому, обираючи найбагатолюдніші вулиці, Фана думала: "Так, я дурна, вередлива, самозакохана, ляклива, мов курка, але стріляла я завжди непогано".

VI

Фанин дядик підняв слухавку і якось пригнічено сказав:

— Алло. Так, Лоро, це я.

Кілька секунд послухавши далекий голос, він нервово смикнув головою:

— Лоро, я не хочу про це говорити по телефону! Добре, добре, гра просувається досить успішно. Наші шляхетні друзі вже тут. Щоправда, виникли певні ускладнення, але це скоро минеться.

Він помовчав, кусаючи губи, наче дитина, що от-от заплаче, по. тім силувано всміхнувся, мовби та, якій належав далекий голос, могла його бачити, і твердо сказав:

— Ти будеш королевою галактики.

Поклавши слухавку, геній довго й похмуро дивився в акваріум на червоних і золотавих рибок, потім рвучко підвівся й глянув на невеличке фото, що стояло на його письмовому столі. З фотографії в сріблястій рамці дуже гарна дівчина з блискучим світлим волоссям, розчесаним на прямий бездоганний проділ, дивилася холодно й

зверху. Усміхалися лише її тонкі вуста.

Фіранка на вікні ледь гойднулася, — це зіскочив на гаражний дах невидимий принц Вигук. Лишатись непомітним було важко, сила магії паморочила голову й плутала думки. Вигук знову одягнув сірого ремінця й пішов нічними вулицями, розмірковуючи про побачене й почуте. "Значить, Володар Синього коридору закоханий. Отже, влада над багатьма планетами потрібна йому не для того, щоб зміцнити їх, досягти ладу й могутності, а для того, щоб подарувати галактику, з людьми, машинами, успіхами й негараздами, світлокосій дівчині з холодною усмішкою. І заради цього ми втратили шлях додому? Що ж, зрештою, зараз це нічого не змінює, нам потрібно знайти диск, а далі побачимо".

Висока дівчина йшла вулицею назустріч Вигукові. Була вона зовсім не схожа на дівчину з фото, хоч теж мала світле довге волосся. Очі в неї були суворі та уважні, на худорлявому обличчі відбилися тривога й зосередженість. Вигук завбачливо згорнув і перекинув через руку свій довгий плащ, тому особливої уваги до себе не привертав. Однак дівчина, уже пройшовши повз нього, раптом озирнулася, потім зупинилась, удаючи, ніби читає якогось папірця на стіні.

Вигук повернув за ріг, потім теж зупинився й обережно визирнув. Дівчина підійшла до місця, де щойно стояв він, нахилилася й підняла стебло напівусохлого бур'яну, що, мабуть, причепився до його плаща або чобіт ще вдома, у Королівстві Камінної Волі. Вигук стурбовано подумав: "А й справді, тут зовсім не росте бур'ян обіч доріг. Раптом вона здогадається, що я з іншого світу?.. Та ні, дурниці, я взагалі її більше не зустріну".

Наступного дня Еріона стояла посеред порожнього класу, тримаючи реп'яха в одній руці та засохлу стеблину в другій. Вона довго супила брови, потім вимовила вголос:

— Тут щось коїться дивне. Треба наглядати за цією шибайголовою Фанбіо.

Аг поверталася зі школи, устроївши у вуха навушники й досить голосно ввімкнувши плеєр. Вона любила музику, не надто спокійну, таку, щоб у ній учувалося й ревіння вітру, і стогін величезних дерев, і брязкіт якірних ланцюгів на кораблях, як у старих фільмах, котрі батьки привезли з собою із загиблої рідної планети. Але ця група була надто металевою й голосною, навіть для Аг. До того ж ледь не кожна композиція починалася з виття поліцейської сирени, яке просто роздирало вуха. Аг зняла навушники й, роздратовано кривлячись, упхнула плеєр у рюкзак.

Сутеніло. Аг подумала, що безпечніше було б хутко податися додому, тим більше, що той самий диск лежав у неї в нагрудній кишені. Та сутінки були такі гарні, що Аг не втрималася й вирішила трохи прогулятися узбіччям великої дороги, що вела з її рідного міста до інших міст астероїда. Удивляючись у повітря, котре на очах густішало, робилося спочатку жовтавим, потім фіолетовим, зрештою синім, Аг уявляла величезні простори й далекі обрії. Батьки розповідали, що на їхній планеті були високі гори, і її, Палагніні, предки були родом з тих гір. Сміливі, затяті, вони співали тривожних, схожих на заклик до бою пісень і танцювали в колі біля вогнища.

Аг так замріялась, що не помітила, коли зовсім звечорило. Удалині на дорозі

виринули білі, сліпучі вогні. Аг здригнулася й відбігла далі на узбіччя:

— Бррр! Нічні гонщики!

Вогники наближались. Аг озирнулася, де б сховатися. Ніяких будівель поблизу не було. Проїзну частину від тротуару відділяла низенька бетонна огорожа, з півметра, не вища. Аг подивилася на свою новеньку курточку, потім на лиховісні фари. Ні, з нічними гонщиками краще не зустрічатися. Вона лягла на тротуар і притислася до огорожі. Ревіння мотоциклів стрімко наростало. Раптом звук моторів зробився якимсь дивним, ніби мотоцикли кружляли зовсім поряд. Аг трохи повагалася, потім підвела голову, звелася на лікті й визирнула.

Крижані промені фар схрещувались на чорному, бездоганно рівному асфальті, ковзали по ньому, сплітаючись і розлітаючись, наче списи у двобої. П'ятеро мотоциклістів кружляли по широкому шосе в страшному, хижому танку, то піднімаючи свої машини на задні колеса, то майже припадаючи боком до землі. Вони нападали й відступали, вони зловтішно гралися. Серед спалахів сліпучого світла розгублено рухалась висока чорна постать. Рука в рукавичці затуляла очі, осяйне біле волосся злітало й спадало на плечі, коли принц Морок нервово озирався.

Аг заклала. Здавалося б, яке їй діло? Вона має радіти. Так, радіти, що Морок уклепався, та чомусь не радіє. Як тоді, коли він схопився рукою за горло, ніби йому бракувало повітря. А як йому, мабуть, погано тепер — у чужому світі, серед цих гострих безжальних променів! Так, він ворог, він шукає її, а диск лежить у неї в рюкзаку. Ні, диск у кишені, а в рюкзаку... Аг рішуче розстебнула рюкзак і витягла плеєр.

Цієї миті їй уявилося обурене Фанине личко:

— Ну, що ти робиш? Хіба ти не дурна? У сто разів дурніша за мене!

Аг струснула головою:

— Нехай! Але я ненавиджу казки, де все просто й усі б'ються до смерті! А ще я ненавиджу, коли хтось один проти всіх, і нема допомоги!.

Вона відключила навушники, викрутила коліщатко звуку на максимум, поклала плеєр на огорожу й увімкнула. Поліцейська сирена заверещала нестерпно й настирливо. Один мотоцикліст шарпнувся, махнув рукою, і всі п'ятеро швидко зникли, немов розчинилися в темряві.

Морок повільно відвів руку від очей і роззирнувся. Аг, збагнувши, що тепер він прекрасно бачить, бо настала повна темрява, потихеньку стягла плеєр, натисла кнопку "стоп" і поповзла вздовж огорожі. Кілька хвилин вона повзла, не наважуючись ні підвестися, ні озирнутись. А коли озирнулася, то побачила, що Морок сидить на огорожі, підперши голову рукою, і пильно дивиться на неї. Аг навіть здалося, що вона бачить його очі, чорні, бездонні. Тепер вони були не страшними, а сумними. Дівчинка підвелася на ноги й, не озираючись, пішла до міста. [...]

- Навіщо Володарю Синього Коридору потрібна була влада над багатьма планетами?

- Як Аг вдалося допомогти Мороку? Чому вона так вчинила?

— Отак усе й сталося, — Морок замовк і довго дивився з невеличкого пагорба на тихе нічне місто. Мовчали і його брати. Потім Вигук зробив кілька кроків і стомлено сів на камінь.

— Ми хотіли влади над усесвітом, а втратили владу навіть над власним королівством, навіть шлях додому! Може, це й справедливо, — він подивився на Морока: — То кажеш, одна з них урятувала тебе? Дивно.

Раптом Спалах зірвався з місця.

— Я більше так не можу! Я... я хочу повернутися! Я ладен знищити кого завгодно, аби дістати той диск!

Він махнув руками й швидко побіг стежкою з пагорба. Морок стривожено підхопився, щоб кинутися навздогін, але Вигук заспокійливо поклав руку на плече молодшого брата:

— Не хвилюйся.

Наступного дня на шкільній перерві задумлива й засмучена Аг усілася на підвіконня в більш-менш тихому кутку коридору, хоч шкільний статут суворо забороняв сидіти на підвіконнях. Поряд умостився Темний:

— Що сталося?

Аг зітхнула й розповіла йому вчорашню історію з Мороком. Темний зсунув на лоба свої стильні окуляри й похмуро потер перенісся.

— Ти Фані розповіла?

Аг заперечно похитала головою:

— Засміє або лаятиметься. Не знаю, що гірше.

Фани при цій розмові не було, адже пройшла чутка, ніби в сусідню крамничку привезли модний одяг з астероїда, який славився найсучаснішими фасонами й бездоганним пошиттям суконь, штанів, костюмів та іншого вбрання. Звичайно ж, на перерві всі шкільні красуні та модниці, і Фана серед них, побігли до крамнички подивитися на новинки.

У невеличкому залі, щільно завішаному різнобарвним убранням, у Фани просто очі розбіглися. Раптом вона побачила пихату Барбі, котра приміряла перед великим дзеркалом чарівний капелюшок. Батьки Барбі були дуже багаті, тому вона могла купувати на свої кишенькові гроші не лише бутерброди та лимонад. Блідо-блакитний капелюшок не пасував до рум'яного круглого обличчя й жовтавих очей Барбі. Проте дівчина самовпевнено всміхнулася й недбало тицьнула продавцеві гроші. Фана закусила губу й пішла з крамнички.

— Ну, що там гарного? — спитала Аг, коли похнюплена Фана проходила повз підвіконня, на якому все ще сиділи Аг і Темний.

Фана переборола заздрість до пихатої Барбі, кваплячись і захлинаючись почала розповідати подрузі, які там спіднички та блузочки. Темний затиснув вуха долонями:

— О Господи! Фана-фонтана! Безперервний потік дурної інформації.

Фана показала йому рожевого язика:

— І зовсім я не фонтана! Моє повне ім'я Фантазі. Мама каже, що мої предки жили в

такій країні, Франції. Уся планета хотіла одягатися в убрання, яке вважалося модним у Франції, а ще там були найчарівніші жінки.

— І найгаласливіші, — буркнув Темний і попрямував до класу.

За ним подалася й Аг, бо вже лунав дзвоник.

У цю мить Фана побачила, як коридором у своєму новенькому капелюшку йде пихата Барбі. Фана стояла й зачаровано дивилася, аж доки Барбі не пройшла повз неї.

Треба сказати, що того ранку Барбі страшенно посварилася зі своїм молодшим братом через якусь дрібницю. Тепер малий бешкетник, зустрівши сестру в коридорі з обною на голові, прудко підскочив, зірвав капелюха й пожбурих у відчинене вікно. Капелюшок зачепився за пожежну драбину й сумно повис на ній. Брат Барбі встиг заскочити до свого класу перш, ніж відчув на собі силу сестриноного гніву.

Фана підійшла до Барбі, і вони вдвох утупились у вікно. Фана поклацала язиком, погризла нігтик.

— Це верхній поверх. Якщо вийти на дах, а потім трохи спуститися по драбині...

Барбі знову самовпевнено всміхнулася:

— Дістанеш — буде твій.

Фана затято зблиснула на неї блакитними очима:

— Дістану.

Вона заховалася під сходами й зачекала, поки розійдуться по класах останні учні й учителі. Потім піднялася до маленьких дверей на горище, поколупалася в старому замку гостро заточеним олівцем і, добре усвідомлюючи всю зухвалість своєї поведінки, вибралася на дах школи. Якоїсь миті Фані вчулись позаду чийсь кроки, але невдовзі все затихло, і вона попростувала до пожежної драбини.

Та все було не так просто, як здавалося на перший погляд. Вихід на драбину виявився загороджений невисоким залізним парканчиком. Намагаючись перелізти через нього, Фана стала на самісінький краєчок даху. О, якби вона знала, що кидати під ноги собі та іншим жувальні гумки не лише свинство, а й смертельна небезпека! До Фаниного чобітка прилипла жувальна гумка, дівчина послизнулася, утратила рівновагу й, задихаючись зі страху, повисла на краю даху. На астероїдах не було високих будівель. Школа мала лише три поверхи, але й цього було досить. "Господи, досить для чого? — подумки зойкнула Фана. — Це ж просто смішно, ні, навіть принизливо: розбитися на смерть через блакитний капелюшок!"

Вона спробувала підтягнутися на руках, але спітнілі від переляку долоні ковзали по залізнму парканчику, і у Фани нічого не вийшло. Запала цілковита тиша. Усі були в класах. Ніхто не підніметься на дах, аби врятувати дурну, заздрісну Фану. Вона тихенько схлипнула, відчуваючи, що руки слабшають.

Коли Фану сильно смикнули догори й поставили на тверду поверхню даху, вона відразу навіть не повірила, що врятована. Тільки за кілька секунд дівчинка розгублено подивилася на руки, що й далі міцно стискали її плечі. На сонці зблиснули гострі срібні нігті.

Фана знову схлипнула й сіла, міцно притискаючись спиною до парканчика. Спалах

перехилився через огорожу й одним легким рухом дістав капелюшка.

— Ти це хотіла? — він простяг капелюшка, але Фана й далі приголомшено дивилася перед собою. Тоді Спалах просто надяг капелюшок їй на голову й трохи відступив.

Фана дістала хусточку й витерла ніс:

— Чому?

— Тому що ти дурна й незграбна.

— А диска в мене немає, і в Аг також. Ми його втопили. У каналізації.

— Та ще й брехлива.

— А ти — потвора!

Фана сама злякалась того, що сказала, але Спалах чомусь не розлютився. Він стояв і дивився собі під ноги. Тільки тут Фана помітила, що він невеликий на зріст, зовсім не такий загрозливий, як у грі, і дуже засмучений.

— Пробач, я не хотіла.

Принц повернувся спиною, постояв секунду й зник у низьких дверях горища. Не розуміючи, для чого вона це робить, Фана побігла за ним:

— Зачекай, я...

Але його швидкі кроки вже лунали десь на першому поверсі. Фана повільно попленталася по коридору, стягла з голови блакитного капелюшка й байдуже поклала його на підвіконня навпроти класу Барбі.

Коли чиясь рука лягла їй на плече, Фана з раптовою радістю вигукнула:

— Спалах!

На неї дивились ясні, пильні сірі очі вчительки Еріони:

— От тепер ти розповіси мені все.

- Чому Фана ледь не зірвалася з даху будівлі?
- Як ви вважаєте, чому Спалах допоміг дівчинці?

VIII

— Ви мені не вірите? — Фана кліпала очима, готова розрюмсатись. Еріона, геть забувши про свій учительський авторитет, сиділа на столі й зосереджено хитала високим шкіряним чоботом, котрий нагадував старовинне ковбойське взуття, хіба що в ковбоїв не було такого невеличкого розміру ноги.

— То ви мені не вірите? — ще нещаснішим голосом перепитала Фана. — Ви скажете зараз, що цього не може бути?

Еріона зітхнула. Коли вона, семирічна дівчинка, з ілюмінатора космічного корабля востаннє озирнулася на свою рідну загиблу планету, єдині слова, що крутилися в Еріониній голові, були: "Цього не може бути!" Відтоді Еріона подорослішала й зрозуміла, що на будь-яку подію немає реакції дурнішої й жалюгіднішої, ніж слова: "Цього не може бути!" Ось тому зараз Еріона — доросла людина, Еріона-вчителька — суворо й спокійно сказала:

— Один з них — високий, весь у чорному, із темно-синім волоссям?

Фана гаряче закивала.

— Ось що, — Еріона нарешті схаменувалась і зіскочила зі столу на підлогу, — покажи

мені їх. Я хочу з ними поговорити.

— Вони небезпечні.

— Небезпечніші за шостий Б?

Перелякана й спантеличена останнім Спалаховим учинком, Фана змусила себе всміхнутися:

— Добре, панно Еріоно, я спробую. Вони часто приходять порадитись із моїм "геніальним" дядиком. Зустрінемося увечері. Якщо Ви згодні сидіти в кущах і підглядати у вікно, у нас усе вийде.

Спостерігаючи, як Фана, Аг і Темний, напружено озираючись, ідуть шкільним двором серед безтурботних, галасливих дітей, Еріона сиділа вже не на столі, а на підвіконні, де суворо заборонялося сидіти учням. Не годилося так чинити, але, зрештою, хіба в шкільному статуті сказано, що вчителям заборонено сидіти на підвіконнях? Та не про те вона думає.

Думати треба про трьох дітей, пригнічених, може, вигаданою, а може, і справжньою небезпекою. До того ж й уроків у неї сьогодні більше немає. Еріона підхопила свій невеличкий шкірзамінниковий рюкзак і швидко вибігла з класу. Якщо поквапитись, вона наздожене їх біля крамниці й уже не випустить з поля зору.

А в цей час принц Спалах роздратовано гасає туди-сюди стежкою на схилі пагорба. Принци обрали цей пагорб місцем зустрічей, коли не хотіли залучати до своїх розмов комп'ютерного генія.

— Це просто неможливо! Чому мені їх шкода!

Морок поклав руки йому на плечі, примусив сісти, зазирнув у вічі:

— Тому що їм тебе шкода. Тому що їм на цьому астероїді, законсервованому в склянці, так само тяжко й самотньо, як тобі, як нам. Ми втратили дорогу у свій світ, а ці люди втратили свій світ, і ти розумієш, що вони відчують. Коли когось розумієш, брате, нізачо на світі не зможеш бути йому справжнім ворогом.

— Досить, — раптом важко й твердо сказав принц Вигук. — Час і мені особисто познайомитися з нашими ворогами-неворогами.

Люди звикли жити на астероїдах, але не змогли звикнути до їхньої мертвої, камінної поверхні. Тоді люди застелили астероїди штучною травою й прикрасили синтетичними деревами та кущами. Ось у таких кущах зараз, нерухомого теплого астероїдного вечора, залягли, підклавши рюкзаки під голови, Аг і Фана. Аг нервувалася:

— Ну, то де твоя Еріона? Навіщо ти взагалі їй розповіла? А раптом настукає батькам або просто піде до твого дядика? Що тоді буде?

Фана не встигла відповісти, бо в ту мить їй страшенно захотілося спати. Щоправда, для Аг також стала байдужою її відповідь. Аг зручно вмостила голову на рюкзаку й теж задрімала на хвилинку. "Добре, що сьогодні за диск відповідає Темний", — була остання думка Аг.

Принц Вигук, сівши поруч і поклавши обидві руки дівчатам на голови, ступив у їхні сни.

Аг снілося, що вона здирається на височенну скелю. Вітер грав її коротким волоссям, пальці міцно стискали каміння, полум'я вогнища тремтіло десь далеко внизу, і дихалось так глибоко, як ніколи раніше.

Фана бачила високі та широкі мармурові сходи. Біля їх підніжжя розкинулися клумби, де квіти висаджено складними різнобарвними візерунками. Квіти були справжні, вони пахли краще за найдорожчі мамині парфуми. Фана спускалася тими білими сходами, ледь торкаючись їх білими черевичками на золотих застібках.

Вигук тихо сказав:

— Ми не заподіємо шкоди тому, що лишилось від вашого світу, ми загубили дорогу у свій. Віддайте диск, і ми підемо. Той, хто втрачає найдорожче, утрачає бажання володіти хоч цілим усесвітом. Присягаюсь, ми просто підемо!

Фана уві сні схлипнула. Аг тяжко зітхнула. Цієї миті Вигук почув якийсь рух у себе за спиною. Принц озирнувся. Перед ним стояла висока білява дівчина. Доросла дівчина, рівна йому зростом і, здається, фізичною силою. І ще, здається, він бачив її вчора на вулиці.

— Значить, усе це правда.

Вигук мовчав.

— Відійди від них.

Вигук не рухався. Еріона стисла кулаки й зробила крок уперед.

— Стій.

Тихий голос ударив її в груди, змусив зупинитися, звів перед нею невидиму стіну. Еріона згадала Фанині слова: "Для Вигука є спеціальна пісенька", — та Еріона її не знала. Вона мить повагалася, а тоді, дивлячись на заснулих дівчат, заспівала своїм низьким, хрипкуватим голосом стару колискову. Там різдвяний сніг м'яко лягав на підвіконня, і новісінькі санчата-подарунок виблискували в сяйві святкової ялинки.

Вигукові раптом здалося, що він бачить семирічну дівчинку, котра співає, дивлячись у маленький ілюмінатор, і сльози все котяться й котяться по її щоках. Принц відступив, зблід і зник у сутінках.

IX

Комп'ютерний геній важко дихав у слухавку, красуня на фото всміхалася крижаною усмішкою. Геній напружено слухав, потім раптово зблід:

— Лоро, але ж я не можу...

Голос у трубці зазвучав так різко, що холодне відлуння забриніло в кімнаті. Геній приречено схилив голову:

— Добре, я зроблю.

Він озирнувся на принців, котрі мовчки спостерігали цю сцену.

А в будинку Аг, перед увімкнутим комп'ютером, сиділи: сама Аг, Фана, Еріона й Темний. Батьки Аг веселилися на дні народження татового директора, отже, не було кому питати, чим так стурбована вся компанія. А компанія грала в гру, і не було для них нічого важливішого за неї. Вони проходили рівень за рівнем, зосереджено, не кваплячись, даючи одне одному поради.

Для того щоб знищити принців і все Королівство Камінної Волі, у грі потрібно було пройти крізь безліч випробувань, подолати спритних та підступних ворогів, дістатися до найглибшої безодні, із джерела на самому її дні набрати води, потім непомітно увірватися до замку принців, потрапити в підземний храм і загасити тією водою полум'я на священному камені.

Ось герой, керований спільними зусиллями, притискає до грудей глечик з водою і ступає під похмурі та величні склепіння підземного храму. От він підходить до священного каменя, де танцює свій багряний танець хистке полум'я, дух Королівства Камінної Волі. Герой підходить, зупиняється і... І нічого. Фігурка на екрані залякла. Аг зняла руку з миші:

— Я не можу.

Вона обвела поглядом присутніх, потім знову втупилася в екран:

— Я не можу. Не ми вигадали цю гру, я не гратиму за чужими, паскудними правилами!

Миша розгублено лежала на килимку, випроставши дротика, хвоста.

Фана сказала напрочуд спокійно й тихо:

— Я теж не можу. Я гепнулась би з даху на бруківку через отой дурний капелюшок, якби не Спалах.

— Не дивіться на мене, — похитала головою Ерiona, — я бачила Вигукове обличчя, коли співала. Він наче розумів, які ми самотні й нещасливі на цих астероїдах. Ні, я не можу.

Темний зсунув на лоба окуляри і, суплячись, потер перенісся:

— Неймовірна графіка. Таке зображення неможливо створити, це реальний, живий світ. Я б не хотів його псувати.

— Дякую, — пролунав від дверей знайомий тихий голос.

Усі озирнулися. Три принци стояли зовсім поруч, схвильовані, майже перелякані.

— Ми поспішали, — сказав Вигук, — ми відчули, що ви зможете довести гру до кінця й зруйнувати наш світ. Але...

Спалах рвучко подався вперед і зазирнув Фані у вічі:

— Твій дядько наказав здобути диск будь-якою ціною.

— Це, мабуть, через Лору, — сумно відповіла Фана. — У неї така моторошна посмішка.

— Ми відмовились, — промовив принц Вигук, — тоді Володар сказав, що не поверне нас додому, навіть коли відновить Синій коридор.

— Він його ніколи не відновить, — хихикнув Темний, — але ми маємо диск.

Вигук кивнув:

— Та чи зможеш ти відчинити Коридор?

— Я? — Темний мовчки знизав плечима, показуючи, що в нього немає слів від обурення.

— То зробиш? — підскочив до нього Спалах.

Темний хитро примружився. Вигук зітхнув:

— Ми достатньо наробили помилок, нам не місце у вашому світі.

Темний посерйознішав, сів перед дисплеєм і забігав пальцями по клавіатурі, набираючи якусь суперскладну комбінацію. Синя глибина довжелезного коридору розчахнулася на екрані. Усі три принци зробили крок уперед, і тут сталося незвичайне: заплакала Аг. Фана, котра знала Аг ще з дитсадка, не пам'ятала, щоб та плакала. Зараз Аг відвернулася до чорного вечірнього вікна й схлипувала глухо, нестримно. Вона схлипувала, аж поки руки в темних рукавичках не лягли їй на плечі.

— Мороку, я ніколи не бачила гір, і хмар, і вогнища. Мені так тісно!

— Я покажу тобі все, що захочеш, якщо ти підеш зі мною, якщо ти віриш мені.

— Вірю, — твердо сказала Аг.

Фана демонстративно шморгнула носом, хоч очі її сміялися:

— Звичайно, мене ніхто нікуди не кличе, бо я галаслива, вередлива й зі мною самий клопіт.

— Але з тобою було весело, — підморгнув їй Спалах. — До того ж я зовсім не хочу, щоб усесвіт оглух від твого ображеного вереску.

Вигук озирнувся на Ерйону:

— А ви, панно, хіба не хочете на прогулянку в інший вимір?

Ерйона дістала з кишені реп'ях і причепила Вигукові на плащ:

— Хочу.

Вигук усміхнувся:

— Але за однієї умови: ви заспіваете колискову для нашої молодшої сестрички.

Морок схопився за голову й голосно застогнав, а Спалах пхикнув:

— Приспати Кітті? Та це не вдавалося ні співцям балад, ні чаклунам, ні наймудрішому з драконів!

Коридор почав мінитися яскравою блакиттю й спалахувати блискавками.

— Час, — промовив Вигук.

Темний кахикнув:

— Я, звичайно, ні на що не натякаю, але якби не мої скромні здібності...

Усі засміялися й уже готові були ступити до коридору, коли Морок показав рукою вглибину екрана:

— До речі, про Кітті.

На тому кінці коридору стояла, уперши руки в боки, дівчинка, вогненно-руда, з такими яскравими й дикими зеленими очима, що могли позаздрити всі кицьки.

— Оце так владуща династія! Оце так надія держави! Аж три надії, котрі хтосна-де вештаються, начхавши на свої обов'язки перед народом і перед своєю маленькою, беззахисною сестричкою! — заволатала принцеса Кітті, здалеку вгледівши братів.

— Що сталось, маленька? — заспокійливо запитав принц Вигук.

— Вам час вертатися, короновані пройдисвіти, з такими проблемами навіть я сама не впораюсь!

Принци покійно схилили голови, а тоді Морок озирнувся на Аг:

— Ми повернемось по вас, коли все буде гаразд.

— Ми повернемось, — повторив Спалах і підморгнув.

— Якщо ви нам вірите, — уже ступивши до Коридору, додав Вигук.

Тут прочинилися двері кімнати, і зайшов комп'ютерний геній.

Еріона загрозово підвелася йому назустріч. Вона була трохи вища на зріст і ширша в плечах. Геній провів поглядом три темні постаті, що рухались коридором уже по той бік екрана.

— Що ж, мабуть, це й на краще, — сказав він і пішов геть, згорбивши спину.

Еріона всміхнулася дівчатам і Темному:

— Нічого, перемога ніколи не буває остаточною. Поки триває життя — тривають пригоди.